

Pak de koffer maar weer uit, schat!

Blijspel in drie bedrijven

door

JAN TOL EN ASTRID BAIJS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **PAK DE KOFFER MAAR WEER UIT, SCHAT!** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JAN TOL & ASTRID BAIJS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **11** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Monica Dingemans - receptioniste
Harrie Schelfhout - ober
Peter Wierstra - kok

Gasten:

Jo Verhoeve - oudste zus
Marie Verhoeve - middelste zus
Sjaan Verhoeve - jongste zus
Robertus van der Heyde - bankemployee
Corina Topper - zijn vriendin
Julia Hoppermans - zijn secretaresse
Maria - interieurverzorgster
Ida del Monte - kunstenaress
Kees van der Ven - kennis van Ida

Noot auteurs:

Robertus van der Heyde en Kees van der Ven is een dubbelrol. Waar gesproken wordt over het "Surinaamse" eten en vrouw (Maria), kan natuurlijk ook een andere buitenlands gerecht en persoon worden genomen.

DECOR:

Het geheel speelt zich af bij de receptie van een hotel. Linksvoor is de toegangsdeur, linksachter de toegang tot de keuken en eetzaal, de bar en de kamers (één opening, waar de gasten rechtsaf naar de kamers gaan en het personeel linksaf naar de bar en de keuken) Rechtsachter staat de desk, waarop een gastenboek, telefoon, computerscherm en hotelbel. Daarachter hangt een bord met de sleutels van de kamers. Links en rechts van de desk staan enkele zitjes. Rechtsvoor is een kastdeur. Verdere aankleding naar eigen inzicht.

EERSTE BEDRIJF

Rond twee uur.

Bij aanvang zit Monica achter de desk. Zij is bezig de post door te nemen en kijkt af en toe op het scherm van de computer. Even later komt Harrie op vanuit de bar, hij gaat gekleed als ober, zwart pak, wit overhemd met strikje om de hals.

HARRIE: Hoi, Monica.

MONICA: Hallo, Harrie. Zo, zitten je vrije dagen er weer op?

HARRIE: Jammer genoeg wel. Ach, maar aan de andere kant heb ik er ook wel weer zin in, hoor. Krijgen we het nog druk van het weekend?

MONICA: Niet echt. *(kijkt op computer)* Er zijn voor vandaag zes kamers geboekt. Alleen jij krijgt het vandaag nog druk met die gasten in de conferentiezaal.

HARRIE: Om hoeveel lui gaat dat?

MONICA: Dertig personen. Maar die blijven niet slapen. Na het diner vertrekken ze weer met hun instructeur.

HARRIE: Dat betekent, dat ik vanavond buiten onze hotelgasten om, nog voor dertig man het diner moet opdienen? Is daar aan gedacht?

MONICA: Ja, Peter wordt ook ingezet.

HARRIE: Peter?! Alsjeblieft zeg! Hij is een prima kok, maar van serveren heeft hij geen kaas gegeten. Kan er geen oproepkracht komen?

MONICA: Daar wil de baas niet meer aan. We moeten bezuinigen op het personeel.

HARRIE: *(mopperend)* En dus op de service. Heb jij Peter wel eens zien bedienen?

MONICA: Nee.

HARRIE: Nou, wees maar blij. Je schaamt je ogen uit je kop! Je had vorige week moeten zien hoe hij de soep opdiende. Hij...*(op dat moment komt Julia Hoppermans via de toegangsdeur binnen, haar houding is zeer arrogant, zij stevent direct af op de desk en onderbreekt het gesprek tussen Monica en Harrie)*

JULIA: *(toch nerveus om haar heen kijkend)* Vlug, vlug, vlug!

MONICA: *(kijkt haar enigszins verbaasd aan)* Kan ik u misschien ergens mee helpen, mevrouw?

JULIA: Dat kun je niet misschien, dat kun je zeker. De sleutels van mijn kamer.

MONICA: De sleutels van...Hoe was uw naam, mevrouw?

JULIA: Het is niet, hoe was uw naam, maar hoe is uw naam, van der Heyde.

MONICA: Pardon? Mijn naam is Monica Dingemans. En u....

JULIA: Hoe jij heet interesseert mij niet. Mijn naam is... *(op dat moment komt Peter sjouwend op met twee zware koffers. Hij heeft een kokspak aan, op zijn hoofd een koksmuts)*

HARRIE: *(schrikt en verzucht)* Oh nee, hè!

PETER: Zeg dame, naar welke kamer motte die zware rotkoffers toe?

JULIA: Pardon?

PETER: Ik sjouw me te pletter aan die krenge! Wat heeft u er allemaal inzitten?

HARRIE *(waarschuwend)* Peter! Gedraag je. Geef die koffers maar aan mij. *(sissend)* Dit kun je niet maken, man! *(tot Julia)* Mijn excuses voor het gedrag van onze kok, mevrouw. Ik zal uw koffers naar uw kamer brengen. Welke kamer heeft mevrouw, Monica?

MONICA: Als ik weet hoe mevrouw heet, dan kan ik het je zeggen. *(kijkt Julia vragend aan)*

JULIA: Mevrouw van der Heyde. Dat had ik al gezegd.

MONICA: Van der Heyde. Een ogenblikje. *(kijkt op computerscherm)* Van der Heyde. Ja, hier heb ik het. Oh, maar ik zie dat er twee kamers geboekt staan onder de naam van der Heyde. *(kijkt Julia weer aan)* U bent niet alleen?

JULIA: Ja, dat ben ik wel, dat zie je toch? Geef mij de sleutels van de kamers nu maar vlug, want ik heb inderdaad twee kamers geboekt.

PETER: Eén voor haar zelf en de andere voor de koffers!

HARRIE: Peter!

MONICA: Beide sleutels, mevrouw? Zoals u wilt. *(haalt twee sleutels van het bord)* Kamer 201 en kamer 203. *(wil de sleutels aan Julia geven)*

JULIA: Oh, nee! Bij de reservering heb ik duidelijk gezegd dat de kamers naast elkaar moesten liggen. Ik wil dus kamer 201 en 202. *(weert beide sleutels af)*

MONICA: Deze kamers liggen aan elkaar, mevrouw. Kamer 202 is aan de overkant van de gang.

JULIA: Oh... Natuurlijk. Alsof ik dat niet wist! *(kijkt van Harrie naar Peter)* Wie brengt mijn koffers naar mijn kamer?

HARRIE: Dat doe ik, mevrouw.

PETER: Dat doe ik dus! Ik heb ze ook naar binnen gebracht, dus breng ik ze ook naar de kamer. *(schuin kijkend naar Harrie)* Jij dacht zeker de fooi op te strijken?

JULIA: Fooi? Welke fooi? Dacht je nu werkelijk dat ik er voor ging betalen om mijn koffers op de kamer gebracht te krijgen? Aan me nooit niet!

PETER: Juist, ja! (*grijnzend tot Harrie*) Je mag ze brengen.

HARRIE: (*tot Peter*) Goed. Je kunt weer naar de keuken...en blijf daar! Als ik je nodig heb, dan hoor je dat wel.

PETER: (*verontwaardigd*) Als hij me nodig hebt, dan roept hij me wel! (*loopt mopperend weg*) Hij denkt zeker dat hij hier de baas is, nou dat kan hij mooi vergeten. (*achter af naar keuken*)

HARRIE: Mijn verontschuldiging voor het gedrag van onze kok, mevrouw. Het zal niet meer gebeuren.

JULIA: Dat mag ik hopen. En schiet nu op, man! Ik wil zo snel mogelijk op mijn kamer zijn, voordat...eh...gewoon, ik wil naar mijn kamer.

HARRIE: Naar welke kamer moeten de koffers?

JULIA: Naar mijn kamer natuurlijk! Dat snapt u toch zeker wel?

HARRIE (*blijft beleefd en correct*) Natuurlijk snap ik dat, mevrouw. Mag ik u vragen, welke van de twee kamers het is?

JULIA: Eh... Geef me eerst alleen de sleutel van kamer 201 maar. Die ander komt straks wel.

HARRIE: Ik zal u voorgaan, mevrouw. (*kijkt even naar Monica, krijgt sleutel van kamer 201, zucht, pakt dan de koffers op en vertilt zich bijna*) Lieve hemel!

JULIA: Wat is er?

HARRIE: Eh... niets. Helemaal niets. Wilt u mij volgen. (*sjouwend met koffers achter af naar kamers, gevolgd door Julia*)

MONICA (*haar achterna roepend*) Wilt u nog even dit formulier invullen, mevrouw?

JULIA: Dat doe ik straks wel. Ik wil eerst mijn koffers veilig en wel op mijn kamer hebben.

MONICA: Daar zorgt Harrie wel voor, mevrouw.

JULIA: Daar wil ik zelf bij zijn. Ik vertrouw niemand en zeker hotelpersoneel niet. (*snel achter Harrie aan*)

MONICA: (*zuchtend*) Daar kunnen we nog wat mee beleven! (*even nadenkend*) Voor wie zou die andere kamer dan zijn? (*giechelend*) Misschien houdt ze er wel een liefje op na! Al moet de man die daar intrapt, wel stapelgek zijn! (*Peter weer op vanuit keuken*)

PETER: (*verontwaardigd*) Dit pik ik niet van Harrie!

MONICA: Wat is er, Peter?

PETER: Ik sta me hier uit te sloven voor de gasten en het enige wat ik van hem te horen krijg is commentaar.

MONICA: Je moet een beetje op je woorden letten. Je kunt niet alles tegen de gasten zeggen.

PETER: Wat zeg ik dan verkeerd? Ik zei alleen maar dat die koffers verrekte zwaar waren. Dat was alles. Maar jullie vergeten dat ik hier het meeste doe. Harrie bedient alleen maar.

MONICA: En brengt de koffers ook naar de kamer.

PETER: Toevallig dat hij het ook een keertje doet. Maar wat doe ik allemaal? Koken, bedienen, koffers sjouwen, afruimen, afwassen en drogen. Mij hoor je niet klagen, maar een heel klein beetje waardering van Harrie zou wel op zijn plaats zijn. *(via de toegangsdeur komen nu Jo, Marie en Sjaan op, Marie als eerste, ze houdt de deur voor Jo open, die achter een rollator loopt. Erg vlot gaat het niet)*

PETER: Zie je? Weer zoiets waar ik bij kan helpen. *(snelt op Jo en de rollator af)* Laat mij maar effies helpen met dat ding. *(trekt de rollator uit handen van Jo, die nu wankelend op haar benen staat en snel door Marie wordt ondersteund, Peter wil met rollator weglopen, maar wordt teruggeroepen door Sjaan)*

SJAAN: *(ontsteld)* Waar ga je met die rollator naar toe?

PETER: Service van de zaak, mevrouw. Ik zet hem even op de gang. *(loopt weg)*

SJAAN: Mijn zuster heeft dat ding nodig, man! *(pakt rollator terug van Peter, Monica schudt haar hoofd naar Peter)*

PETER: Zeker wéér niet goed?

MONICA: Nee, Peter.

MARIE: *(verrast)* Peter! Nu zie ik het. Hoe is het met je?

PETER: Aaah! Bent u het. *(pakt haar hand en trekt haar naar hem toe, waardoor Jo los komt te staan en bijna omver valt. Sjaan vangt haar echter op en zet Jo weer achter de rollator)*

SJAAN: Wat een barbaar! *(tot Marie)* Waar ken jij hem van?

MARIE: Ik heb vorig jaar ook in dit hotel gelogeerd en hem toen ontmoet. Hij kan heerlijk koken en je kunt lachen met hem, hoor.

SJAAN: *(met zuur gezicht)* Ja, dat hebben we zo net al gedaan!

PETER: *(kijkt Marie aan)* Gezellig dat u er weer bent. U heeft dit keer de hele familie meegenomen?

MARIE: Mijn beide zusters.

PETER: Nou, ik zorg er voor, dat ik aan jullie tafel bedien, hoor.

MARIE: Dat zou ik zeer op prijs stellen, Peter.

PETER: *(tot Monica)* Wil je dat even in je oren knopen? *(gaat weer achter af naar keuken)*

MARIE: Gaat het weer, Jo?

JO: Wat zeg je, Marie?

MARIE: *(met haar mond bij het oor van Jo)* Ik vroeg, of het gaat?

JO: Oh... *(dan vrolijk)* Het gaat zoals het gaat, zei onze moeder altijd.

SJAAN: (*overdreven*) Het gaat zoals het gaat! Ja, dat zei onze moeder zaliger altijd. Het gaat zoals het gaat. Wat goed, dat je dat nog weet, Jo!

JO: Wat zei je, Sjaan?

SJAAN: (*ook in het oor van Jo*) Dat je dat nog weet, Jo. Geweldig!

JO: (*kijkt Sjaan verontwaardigd aan, dan fel*) Ik ben niet achterlijk!

SJAAN: (*iets nerveus*) Natuurlijk ben jij niet achterlijk, Jo. Hoe kom je er bij? (*tot Marie, vermanend*) Je moet niet denken dat Jo achterlijk is, hè.

MARIE: (*kijkt verbaasd*) Dat heb ik nooit gezegd!

SJAAN: Nou, het is maar dat je het weet. (*tot Jo*) Ik heb duidelijk aan Marie laten blijken, dat jij niet achterlijk bent, hoor. Het idee om dat te denken van haar.

JO: Wat zeg je nu weer?

SJAAN: (*weer in het oor van Jo*) Ik heb tegen Marie gezegd, dat...

JO: (*weer vriendelijk*) Ik hoef toch niet alles te weten, wat jij tegen Marie zegt. Dat is iets tussen jullie. Als het maar niet over mij gaat. (*weer vrolijk*) Het gaat zoals het gaat.

MARIE: (*ziet dan Monica*) Bent u de mevrouw die over de kamers gaat?

MONICA: Ik ben de receptioniste van dit hotel, en regel inderdaad de kamers voor u. (*kijkt op het scherm*) Volgens mij moet u de gezusters Verhoeve zijn.

MARIE: Dat u dat aan ons kunt zien! (*tot Jo in haar oor*) Deze mevrouw weet dat wij het zijn, Jo.

JO: (*nog steeds vrolijk*) Hoe weet zij dat? Hebben we met onze kop ergens in de krant gestaan?

SJAAN: (*zuinigjes*) Dat gokt ze maar.

JO: Wat zei je nu weer, Sjaan? Kun je niet iets harder praten?

SJAAN: (*weer bij het oor van Jo*) Het is een gok van haar.

JO: (*tot Monica*) Gok jij, kind? Dat moet je niet doen, je verliest er alleen maar je geld mee.

MONICA: (*lachend, dan hard pratend tot Jo*) Ik gok niet hoor, mevrouw. Ik kijk wel uit.

JO: Heel verstandig. (*tot Sjaan*) Je moet niet zo raar over die mevrouw praten, Sjaan.

SJAAN: (*zuchtend en zachtjes pratend*) Ik zeg wel niets meer. Het is dat ik mee moest, maar anders...

MARIE: Je hoefde niet mee, Sjaan. Je wou het zelf. Je stond er zelfs op om mee te gaan.

SJAAN: Alleen maar omdat ik mijn plicht niet wil verzaken ten opzichte van Jo. Maar zoals het nu al gaat...

JO: Ja, het gaat zoals het gaat. Ik wil nu naar bed! Ik heb lang genoeg gelopen.

SJAAN: Heel verstandig van je, Jo.

JO: Wat is handig, Sjaan?

SJAAN: Niets. Laat maar zitten.

JO: Ik ga niet zitten! Ik wil naar bed.

SJAAN: (*zuchtend*) Ja, Jo. Dat ga ik nu voor je regelen. (*tot Monica*) Is haar kamer hier ver vandaan?

MONICA: Nee, hier net om de hoek. We hebben rekening gehouden met uw wensen. U heeft een drie persoonskamer op de begane grond.

SJAAN: (*slikt even*) Met z'n drieën op één kamer?!

MARIE: Wat is daar op tegen? Toch gezellig. Kunnen we lekker bijpraten over allerlei dingen.

SJAAN: Daar heb ik anders geen enkele behoefte aan. Dat wordt één klaagzang van hoe slecht jullie het thuis wel niet hebben gehad. Nou, als er één het slecht heeft gehad, dan ben ik het wel. Mijn hele jeugd is verpest geweest, mijn pubertijd was verschrikkelijk, ik was blij dat ik het huis uit was. Maar voordat het zo ver was, heb ik zoveel meegemaakt thuis, daar kan ik jullie wel dagen over vertellen. Bijvoorbeeld dat ik...

MARIE: (*zuchtend*) Hè toe, Sjaan.

SJAAN: Waarom? Dat willen jullie niet horen, hè?

JO: (*die het geheel heeft staan aankijken*) Is onze Sjaan weer op haar klaagzangtoer? (*tot Sjaan*) We zijn gezellig uit, hoor! Haal je gezicht uit de plooi en lach!

SJAAN: (*met en zuur gezicht*) Veel valt er niet te lachen. (*tot Monica*) U had het over een drie persoonskamer?

MONICA: Dat klopt. Dat staat hier bij de reserveringen. Op de begane grond.

SJAAN: Ik denk toch dat U zich vergist, mevrouw. (*tot Marie*) Heb jij dat besteld?

MARIE: Nee, dat weet je toch? Jo heeft dit weekend georganiseerd.

SJAAN: (*tot Jo, vriendelijk, maar duidelijk*) De receptioniste zegt dat je een drie persoonskamer hebt gereserveerd, Jo.

JO: Wat? Denk je dat ik gek ben! Ik heb geen drie kamers besteld, hoor.

SJAAN: Nee, Jo. De receptioniste zegt, dat we met ons drieën op één kamer moeten.

JO: Dat is goed! (*tot Marie*) Neem jij de sleutel even aan? Ik wil nu echt even naar mijn bed.

MONICA: (*overhandigt de sleutel aan Marie*) Alstublieft. Ik wens u een heel prettig verblijf toe in ons hotel.

MARIE: Dank u.

SJAAN: *(verontwaardigd)* Maar ik ga echt niet met z'n drieën op één kamer, hoor. En zeker ook nog op een drie persoonsbed.

JO: *(tot Marie)* Wil ze nu ineens weer met z'n drieën in één bed?

MARIE: Nee, ze vraagt zich af of het soms ook een drie persoonsbed is.

JO: Welnee! Eén tweepersoonsbed en...*(grijnzend)*...En één kinderbedje en die is voor haar!

SJAAN: *(woedend)* Dit vind ik niet leuk, Jo!

MARIE: Toe nou, Sjaan. Ga hier nu geen ruzie maken. We bespreken het wel op onze kamer.

SJAAN: Onze kamer? Jullie kamer!

JO: Mooi! Dan slapen we lekker met z'n tweeën, Marie. Kom op.

SJAAN: *(even perplex)* En ik dan?

JO: Je kunt alsnog mee en anders kijk je maar of ze nog een kamer vrij hebben.

SJAAN: *(verheugd)* Oh...dat kunnen we natuurlijk ook doen.

JO: *(scherp)* Maar wel voor eigen rekening!

SJAAN: Wat?! Jij zou dit weekend toch betalen, Jo?

JO: Oh! En wat dacht jij? Dan kunnen we het er wel van nemen?

SJAAN: Eh..dat bedoel ik helemaal niet. Maar om nu met z'n drieën op één...

JO: Ja, nu weet ik het wel! Dag Sjaan, je kijkt maar wat je doet. *(ze loopt met haar rollator weg naar kamers, snel gevolgd door Marie. Monica heeft moeite om haar lachen binnen te houden, dit wordt door Sjaan gezien)*

SJAAN: Wat valt er te lachen? U schijnt zich nogal te vermaken door dit treurige voorval.

MONICA: *(trekt gezicht in plooi)* Oh, zeker niet, mevrouw. Ik vind dit heel vervelend voor u. Maar ik kan er echt niets aan doen. Of u moet inderdaad een extra kamer nemen.

SJAAN: *(denkt even na)* Mmmmm... Dat zou ik kunnen doen. Hoeveel kost dat?

MONICA: Honderd euro per overnachting, mevrouw.

SJAAN: *(slikkend)* Honderd euro? Honderd euro?! Voor één nacht?

MONICA: Inclusief ontbijt en een welkomstdrankje. Kan ik een kamer voor u reserveren?

SJAAN: *(uit de hoogte)* Nee! Ik zal me wel schikken naar mijn zusters en op hun kamer gaan slapen. *(draait zich snel om en loopt weg)*

MONICA: *(zachtjes, grijnzend, maar toch hoorbaar)* In uw eigen kinderbedje.

SJAAN: *(draait zich weer snel om)* Wat zei u?!

MONICA: Eh...Niets. Ik zei alleen dat...eh...dat u op dat extra bed kon slapen.

SJAAN: Dat zei u niet! Ik ben niet van dit soort grapjes gediend, dame. Knoop dat heel goed in uw oren. *(af naar kamers)*

MONICA: *(iets timide)* Natuurlijk, mevrouw. *(Sjaan gaat nu af, Monica zucht)* Dat is nummer twee waar we veel plezier aan zullen beleven. *(van achter komt Harrie op en ziet het gezicht van Monica)*

HARRIE: *(vrolijk)* Zwaar weer op komst, Monica?

MONICA: Volgens mij barst het hier dit weekend van de zuurpruimen. Eerst die mevrouw van der Heyde en nu weer met die gezusters Verhoeve. Leuk, hoor!

HARRIE: Dan zullen we het diner daar dit weekend op gaan aanpassen.

MONICA: Wat bedoel je?

HARRIE: Het voorgerecht bestaat uit zure uitjes met zure zult, het hoofdgerecht worst met zuurkool en als toetje serveren we pruimen gedrenkt in azijn.

MONICA: Je zou het haast doen, Harrie.

HARRIE: Hè, kom op, meid. We maken er wel weer wat van. Ik heb voor hetere vuren gestaan, hoor. Moet je zien als ik mijn gulle lach tevoorschijn tover, dan veranderen ze op slag. *(op dat moment komt Peter vanuit keuken binnen, met een met roet bedekt gezicht)*

PETER: Stop maar met je gulle lach, want er komt niets meer uit de keuken.

HARRIE: Waar heb jij het over?

PETER: We hebben kortsluiting in de keuken gehad met als gevolg een uitslaand brandje en het kan nog wel eens even gaan duren, voordat dat helemaal hersteld is.

HARRIE: Nee, hè! Wat heb je nu weer uitgehaald, man?! Wat is er gebeurd? Je ziet er niet uit, man!

PETER: Ik? Niets. Maar eens houdt het op, hè? Ik heb het er vorig jaar al met de baas over gehad, dat de ovens op instorten stonden en vervangen moesten worden. Maar ja, dat is te duur, hè? Hij vond dat ze nog wel een paar jaar mee konden. Nou...je ziet het resultaat. De ovens te barsten, ik onder het roet en de eetzaal vol met rook.

MONICA: *(lichtelijk in paniek)* Oh, nee, hè! Wat moeten we nu? Onze gasten zullen toch moeten eten! Weet jij hier een oplossing voor, Peter?

PETER: Weet ik veel! Haal een zak patat en een zootje kroketten bij de cafetaria op de hoek.

HARRIE: Doe even normaal, Peter! *(denkt na)* Een koud buffet! We serveren vanavond een koud buffet. We doen of er niets aan de hand is en zetten snel een koud buffet op de menukaart.

PETER: Fantastisch! En waar had je de gasten neer willen zetten? Buiten soms?

HARRIE: Buiten?

PETER: Ja! Ik zei toch dat de eetzaal vol met rook staat. Nou, dat heb je er niet een, twee, drie uit, hoor.

HARRIE: Eh...ja...Nou ja, daar vinden we ook wel een oplossing voor. *(tot Monica)* Ondertussen bel jij de baas en zeg dat hij morgen voor een oplossing zorgt.

MONICA: Dat ga ik meteen regelen. *(pakt telefoon en gaat bellen. Tijdens het volgende gesprek zien we haar door de telefoon praten, maar niet hoorbaar)*

PETER: *(tot Harrie)* Jij hebt weer makkelijk kletsen, hè? Wie kan het weer allemaal regelen? Ik! Peter, het manussie van alles. Man, hoe maak ik in hemelsnaam een koud buffet voor veertig personen in zo'n korte tijd? En waar wil je het opdienen?

HARRIE: *(kijkt op horloge)* Daar hebben we zes uur de tijd voor om over na te denken. Dat moet lukken. *(als Peter hem spottend aankijkt)* Ja, ik help gerust mee. Kom op nou, de naam van het hotel staat op het spel. *(gaat af naar keuken)*

PETER: Een koud buffet! En een ijstaart als hoofdgerecht! *(loopt hoofdschuddend af naar keuken. Monica is nog aan het telefoneren als Robertus van der Heyde via de toegangsdeur binnenkomt. Hij is vrij nerveus, probeert modern gekleed te gaan, wat hem echter niet is gelukt. Hij kijkt even in het rond, loopt dan terug naar de toegangsdeur en roept)*

ROBERTUS: Blijf even buiten wachten tot ik de sleutel van onze kamer heb. *(luistert naar wat er buiten wordt gezegd)* Ja, ik weet dat je het koud hebt, maar het duurt echt niet zo lang.. *(dan met een aller onbenulligste glimlach)* Ik warm je straks wel even op, lieverd!

MONICA: *(in telefoon pratend, nu hoorbaar)* Nee, meneer. Er valt hier echt niets op te warmen.

ROBERTUS: *(schrikt, kijkt richting Monica)* Wat zegt u?

MONICA: *(in telefoon)* U begrijpt toch zeker wel, dat dit soort zaken slecht zijn voor de naam van ons hotel?

ROBERTUS: *(nerveus)* Maar het was toch maar een grapje?

MONICA: *(in telefoon)* Goed dan. Maar u moet één ding goed onthouden, dit gedoe leidt tot onrust onder de gasten....

ROBERTUS: Heus, ik houd me wel in, mevrouw.

MONICA: Laten we het hopen. Dag, meneer. *(legt telefoon neer)*

ROBERTUS: Hè? Oh...dag

MONICA: (*ziet nu pas Robertus, die nerveus heen en weer loopt*) Oh, dag meneer.

ROBERTUS: Ik bedoelde er echt niets mee, hoor.

MONICA: Waar heeft u het over?

ROBERTUS: Nou...wat ik net zei.

MONICA: Neemt u mij niet kwalijk. Ik heb niet gehoord wat u net zei. Ik was aan het telefoneren.

ROBERTUS: U was aan het telefoneren? (*opgelucht*) Oh, dan heb ik niets gezegd.

MONICA: Zoals u wilt. Kan ik u ergens mee helpen?

ROBERTUS: Nee! Eh...ja.

MONICA: Zegt u het maar.

ROBERTUS: Ja! Zegt u het maar. (*kijkt vragend naar Monica*)

MONICA: (*na even*)....U heeft waarschijnlijk een kamer geboekt?

ROBERTUS: Ja! Heel juist. U wist er van?

MONICA: Nou...ik ga er van uit, dat....

ROBERTUS: Oh, nee! U moet nergens van uit gaan! Dat moet u echt niet doen. Ik heb alleen maar een kamer geboekt voor mijn vrouw... eh... zonder mijn vrouw. Ik bedoel...de vrouw die bij mij is, is natuurlijk mijn vrouw.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto